

[Kaj Hansen.]

et stort og fyldestgørende materiale til rådighed, der klart dokumenterer, at huslejerne i disse byggerier vil blive to- og tredoblet, såfremt driftsstøtteordningerne bortfalder og rentesikringsaftrapningen skal gennemføres i sin fulde konsekvens.

Kommunisterne mener, at denne onde udvikling nu skal brydes. Det er også umenneskeligt, at beboerne i de lejligheder, der er tale om, ustandselig skal leve med en økonomisk katastrofe over hovedet.

For det første må man forlænge driftsstøtteordningerne, for det andet må man dække det tab på ca. 40 mill. kr., som boligselskaberne selv har betalt. Det giver et beløb på i alt ca. 125 mill. kr., og det er i virkeligheden et lille beløb i forhold til den menneskelige og samfundsgavnige virkning, det vil have.

For det andet er der rentesikringsordningen, den skulle aldrig have været gennemført, for den er et kæmpe dræn i statskassen til obligationssejernerne. I 1966-67 beløb rentesikringen sig til ca. 20 mill. kr. I finansåret 1975-76 koster rentesikringen 765 mill. kr. De havde været bedre anvendt ved at gå ind som en direkte finansiering.

Forudsætningen ved lovens gennemførelse var en rente på ca. 9 pct., og den blev anset for at være for høj dengang. Efter lovens gennemførelse steg renten, til den kulminerede omkring 18 pct. Det er klart, at en aftrapning af rentesikringen fra 6 pct. op til 17-18 pct. vil give formidable huslejstigninger, som ingen kan betale. Derfor skulle man være stoppet, mens tid var.

For at sikre, at folk ikke må flygte fra hus og hjem, må man nu gennemføre en ændring af loven, således at renteafttrapningen standser ved 9 pct., som var lovens forudsætning, og at aftrapningen af de 3 pct. fra 6 pct. til 9 pct. sker over en længere årrække. En anden udvej er, at disse højt forrentede byggerier omprioriteres, således at staten går ind med lån til lav rente; det ville skabe ro og stabilitet én gang for alle. Der må nu hurtigst muligt gennemføres et forbud mod såvel opdeling af ejendomme som salg af ejerlejligheder for at få standset den uheldige, men profitgivende spekulation i ejerlejligheder.

Som eksempel skal jeg belyse, hvad der skete i en ejendom på Nørrebro, der blev opdelt i ejerlejligheder. Først blev der gennemført en modernisering, hvorefter lejen for en toverel-

ses lejlighed sammen med den omkostningsbestemte leje steg fra 75 kr. pr. måned i 1970 til 650 kr. pr. måned. På grund af huslejstigningen måtte nogle folkepensionister flytte fra ejendommen. Samtidig krævede ejeren en ny huslejeforhøjelse på 300 kr. pr. måned, den blev dog af ankenævnet nedsat til 200 kr. pr. måned. De to lejligheder, som folkepensionisterne havde forladt, blev ikke genudlejet, men annonceret til salg for 150.000 kr. pr. stk., hvilket svarer til en månedlig udgift på ca. 1.300 kr. Ejeren havde købt denne ejendom for 355.000 kr. Moderniseringen kostede 1.300.000 kr., altså i alt 1.655.000 kr. Når samtlige lejligheder bliver solgt, vil det indbringe ejeren 5.025.000 kr.: en fortjeneste på over 3 mill. kr. for at udstykke ejerlejligheder i en ejendom, der er bygget før århundredskiftet. Det må stoppes. Det er usmageligt. Denne lov er i bund og grund asocial. Den er faktisk kun til glæde for boligspekulanter, sagførere og ejendomsmæglere.

Mange partier foregiver, at de vil varetage parcelhusejernes interesser, men de gør det i virkeligheden ikke. Det er jo ikke lykken at være prioritetsbestyrer med en effektiv obligationsrente på 16-17 pct. Det er heller ikke lykken for en almindelig lønmodtager med et beskedent parcelhus at få et rentefradrag på 6-7.000 kr., som han delvis selv skal betale, og så se folk med store indtægter og store, dyre huse få det fire- eller femdobbelte fradrag, som han for øvrigt også skal være med til at betale.

Det er heller ikke lykken at se ejendomsværdierne stige formidabelt, en værdistigning, som er samfundsskabt, og som parcelhusejeren på den ene eller anden måde skal betale skat af, selv om han måske kun har lige til dagen og vejen. Nej, også parcelhusejerne er interesseret i, at der tages fat om ondets rod: standsnings af ejendomsværdiernes himmelflugt, mens det har regeringen og forligspartierne jo ikke gjort noget ved. Den almindelige, jævne parcelhusejer er selv udbyttet af rentekapitalen. Hans interesser er ikke fælles med kapitalens, men fælles med lejernes, nemlig at få standset spekulatio- nen i boligen og bremset værdistigningerne i fast ejendom.

Det forslag, kommunisterne har fremsat, går jo til ondets rod og vil, såfremt det gennemføres, være til fordel for den store, brede befolkning, hvad enten det er ejere eller lejere. Forslaget går ud på at indefryse de værdistigninger i jord og fast ejendom, som ligger over